

Μετά από τον χώρο της κριτικής και του κινηματογράφου, η ομάδα SAFTASείχε την χαρά να «συνομιλήσει» με έναν άνθρωπο του θεάτρου. Αυτή τη φορά, το πρόσωπο που προσεγγίσαμε ήταν η θεατρική σκηνοθέτις και δασκάλα υποκριτικής Βίκυ Γεωργιάδου, η οποία γεννήθηκε και έζησε στην Καβάλα, μέχρι και την αποφοίτησή της από το Ενιαίο Πολυκλαδικό Λύκειο της πόλης.

Από εκεί και ύστερα, σπούδασε στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. και του Πανεπιστημίου του Κεντ, Αγγλία. Το 2002, έλαβε μέρος στο ?

International

Residency

? νέων συγγραφέων και σκηνοθετών του

Royal

Court

Theatre

και στο Φόρουμ νέων σκηνοθετών του Wiener Festwochen.

Από το 1993 ως το 2000 εργάστηκε ως βοηθός σκηνοθέτη στην Πειραματική Σκηνή της "Τέχνης" Θεσσαλονίκης, στην Actors Touring Company του Λονδίνου και στο Trinity College του Δουβλίνου, στη νέα "Σκηνή" του Λευτέρη Βογιατζή, στο Εθνικό Θέατρο και στο Θέατρο του Νότου.

Έχει σκηνοθετήσει τα έργα: *Πυρετός* του Γουάλας Σων (Θεατρικός Οργανισμός *Στιγμή*)

Κόλπερτ

του Ντάβιντ Γκίζελμαν,

Χειμώνας

του Γιον Φόσσε,

Push

-

up

του Ρόλαντ Σίμμελπφενιχ,

Έρωτες

του Άρτουρ Σνίτσλερ,

Πολύ Μακριά

της Κάριλ Τσέρτσιλ,

Πουπουλένιος

του Μάρτιν ΜακΝτόνα (Θέατρο του Νότου),

Μαυροπούλι

του Ντέιβιντ Χάρουερ και
Φύλλα από Γυαλί
του Φίλιπ Ρίντλεϋ (Απλό Θέατρο),
Κρυψώνες
(
Η τελευταία Μάρθα
του Αλέξη Σταμάτη και
Το πράσινό μου το φουστανάκι
της Λένας Κιτσοπούλου) και
Απαλλαγή
της Λίντα ΜακΛιν (Θεατρικός Οργανισμός Πράξη),
Σάβατολαντ
της Λένας Κιτσοπούλου (Project
?Δέκα Εντολές?, Εθνικό Θέατρο),
Το Πιστοποιητικό
του Νικολάι Έρντμαν (?Θεατρομηχανή?-Από Μηχανής Θέατρο),
Μικροπράγματα
του Έντα Γουόλς (Φεστιβάλ Αθηνών),
Βούτσεκ
του Γκέοργκ Μπύχνερ (Ομάδα Ακάρεα),
Έπρεπε να είχα
του Φραντς Κάφκα,
Μια Άγνωστη από τον Σηκουάνα
και
Νέοι χωρίς Θεό
του Εντεν φον Χόρβατ (Ομάδα Πάλσαρ), το
Κτίσμα
του Φραντς Κάφκα (Φεστιβάλ Αθηνών) και την
Ντύρντρα
του Ουίλλιαμ Μπάτλερ Γέητς (Ομάδα Πάλσαρ).

Από το 1999 ανήκει στη διδακτική ομάδα της Δραματικής Σχολής ?Αρχή? και έχει επίσης διδάξει το μάθημα της Υποκριτικής στο Τμήμα Θεάτρου του Α.Π.Θ. (2006-2011) και στο Ωδείο Αθηνών (2015-2016).

Από το 2011 δραστηριοποιείται κυρίως στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων της ?Ομάδας Πάλσαρ?, της οποίας είναι ιδρυτικό μέλος.

Η δραστήρια και ταλαντούχα Βίκυ Γεωργιάδου δέχτηκε με χαρά να απαντήσει στις

ερωτήσεις μας, να μοιραστεί μαζί μας μυστικά της δουλειάς της, προσωπικές της εμπειρίες και απόψεις και γενικά να μας μιλήσει για το θέατρο, έτσι όπως μόνο ένας άνθρωπος που έχει εντρυφήσει σε αυτό, θα μπορούσε να το κάνει.

Απολαύστε την συνέντευξή της, ενώ για περισσότερες πληροφορίες πληκτρολογήστε τη διεύθυνση : [www . vickygeorgiadou . com](http://www.vickygeorgiadou.com) .

1.Πότε αποφασίσατε ότι θέλετε να ασχοληθείτε με το συγκεκριμένο επάγγελμα;

Συνειδητά, νομίζω, στο δεύτερο έτος των σπουδών μου, οπότε και άρχισα να καταλαβαίνω ότι η συνθετική διαδικασία της λειτουργίας του σκηνοθέτη ήταν αυτή που μου πρόσφερε τη μεγαλύτερη δημιουργική πληρότητα. Χωρίς να το καταλαβαίνω, νομίζω, από τότε που άρχισα να ασχολούμαι στο πλαίσιο των μαθητικών δραστηριοτήτων. Με ενδιέφερε, από τότε, πολύ περισσότερο η συνολική ιστορία και όχι μόνο ο κόσμος ενός ρόλου, με ευχαριστούσαν περισσότερο οι δραστηριότητες που λύνουν πρακτικά προβλήματα (σε σχέση με τη λειτουργία του σκηνικού χώρου, τα αντικείμενα της παράστασης και τη χρησιμότητά τους, την αναζήτηση σκηνικών λύσεων) και λιγότερο το να ανεβαίνω στη σκηνή και να παίζω. Το κάτω απ' τη σκηνή ή το πίσω απ' τη σκηνή με έκανε πιο χαρούμενη και πιο περίεργη. Πιο αθώα και πιο ανοιχτή στη συνεργασία.

2.Τι ήταν αυτό που σας ώθησε να ασχοληθείτε με τη σκηνοθεσία και ενδεχομένως όχι με την υποκριτική;

Από την αρχή της ενασχόλησής μου, νομίζω, η φαντασία μου, η περιέργειά μου και η παρατηρητικότητα μου κινητοποιούνταν πιο δημιουργικά όταν προσπαθούσα να ανακαλύψω τις διαδρομές που συνδέουν τους ανθρώπους και διαμορφώνουν τις σχέσεις τους. Αυτό που συνειδητοποίησα σιγά σιγά είναι ότι εκείνο που με κινεί σε αυτή τη δουλειά είναι η ανάγκη μου να καταλάβω πως παράγεται νόημα από τη σχέση ανάμεσα στο χώρο και τον χρόνο, τον ρυθμό και την αλλοίωση των διαστάσεων του χώρου πρακτικά και ψυχικά. Οι άνθρωποι διαρκώς μετατρέπουμε τον χώρο και τον χρόνο και έτσι τροφοδοτούμε την φαντασία μας, τις σκέψεις μας, τα συναισθήματά μας και τις επιλογές της δράσης μας. Τα συναισθήματα, ας πούμε, δεν είναι ενέργειες που παίζονται. Είναι υλικές μετατροπές του χώρου. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, τι σημαίνει στην κυριολεξία το ρήμα ?σε στενοχωρώ? ή τι χώρος υπάρχει στην διατύπωση ?πιέζομαι?. Το άνοιγμα ή ο περιορισμός του χώρου δημιουργεί τις ψυχικές καταστάσεις ή τις εντάσσει στις σχέσεις μας με τους άλλους και αυτό είναι πολύ συναρπαστικό όταν προσπαθείς να το ανακαλύψεις με τους συνεργάτες

σου.

3.Πόσο εύκολο ήταν να πραγματοποιήσετε το όνειρό σας και να φτάσετε επαγγελματικά στο σημείο που βρίσκεστε σήμερα;

Με κοινωνικά, ας πούμε, ή οικονομικά κριτήρια δεν ήταν εύκολο. Ακόμη και σήμερα, νομίζω, δημιουργεί μια σχετική αμηχανία ένας καλός μαθητής να θέλει να ασχοληθεί με το θέατρο και όχι με ένα επάγγελμα πιο γειωμένο κοινωνικά. Και οικονομικά είναι δύσκολα (αν και, αυτή τη στιγμή, αυτό έχει πάψει να είναι επιχείρημα μέσα στις συνολικότερες συνθήκες). Σε σχέση με τον εαυτό σου και τις ανασφάλειές σου, επίσης, χρειάζεται αρκετή δύναμη για να συμφιλιωθείς με το γεγονός ότι είναι ένα επάγγελμα στο οποίο δεν υπάρχει καμία βεβαιότητα και στο τέλος κάθε σεζόν, είσαι σε εκ νέου αναζήτηση της δουλειάς σου ή της θεατρικής σου στέγης.

Αλλά, από την άλλη, θα απαντούσα ?ναι, ήταν εύκολο?, γιατί ό,τι προσπάθησα να κάνω βασιζόταν στην επιθυμία και στην ανάγκη για πολλή δουλειά. Ήταν εύκολο γιατί ποτέ δεν πίστεψα στην έννοια του ταλέντου ως ενός χαρίσματος που υπάρχει χωρίς εσύ να πρέπει να κάνεις κάτι γι' αυτό. Αν δούμε το ?ταλέντο? στην κυριολεξία ως ένα πολύτιμο μέταλλο που χρειάζεται να το εξορύξουμε για να το δούμε όλοι, τότε μπορεί ίσως να καταλάβουμε ότι η δουλειά του καλλιτέχνη έχει την δυσκολία και την απαίτηση της δουλειάς του μεταλλωρύχου. Σκάβεις, χρειάζεται να διαθέσεις δυνάμεις πνευματικές αλλά και σωματικές για να ανακαλύψεις κρυμμένες περιοχές που θα βγουν στο φως για να αφηγηθούν με καθαρότητα ιστορίες (αυτό είναι μια θεατρική παράσταση, κατά τη γνώμη μου). Το δύσκολο και το συναρπαστικό σε αυτή τη δουλειά είναι ότι αυτό που κάνεις είναι πολύ κοντά στην έκφραση της πραγματικής ζωής. Κινείσαι, μιλάς, σκέφτεσαι, μονολογείς, έχεις σχέσεις και αισθήματα, ναι. Αλλά χρειάζεται κόπος, ώστε αυτό να γίνει ανάγλυφο, συγκεκριμένο, απόλυτο και δημιουργικό, ώστε να κινητοποιήσει τη δική σου φαντασία αλλά και -κυρίως- τη φαντασία του θεατή.

4.Υπήρξε κάποιος θεατρικός σκηνοθέτης το σημείο αναφοράς για εσάς;

Ναι, είναι ο Λευτέρης Βογιατζής, που υπήρξε ο σημαντικότερος, θεωρώ, σκηνοθέτης στην Ελλάδα τα τελευταία 30 χρόνια. Είχα την τύχη να το έχω δάσκαλο στο Τμήμα Θεάτρου της Σ.Κ.Τ στη Θεσσαλονίκη, όπου σπούδασα και αργότερα δούλεψα μαζί του και ως βοηθός σκηνοθέτη. Πέρα από την τελειομανία του, την έμφαση που έδινε η δουλειά του στη λεπτομέρεια, και την βαθειά του έγνοια για την εμβάθυνση της διαδικασίας του ηθοποιού

στην πρόβα και την παράσταση, με καθόρισε το εξής: ο τρόπος που εκνευριζόταν όταν έλεγες ?Εντάξει-εντάξει? και σου έλεγε ?όχι εντάξει, πρέπει να έχουμε προβλήματα για να απελευθερωνόμαστε?. Και είχε απόλυτο δίκιο. Όταν έχεις στόχους, όταν θες να καταστήσεις *ανάγλυφο* (με το τρόπο και τη δυσκολία που κάνει ο γλύπτης ένα γλυπτό σε μάρμαρο) κάτι που είναι τόσο κοντά στην έκφραση της καθημερινότητας (το παίξιμο ενός ρόλου, μιας σχέσης), τότε πρέπει να συνειδητοποιείς τα εμπόδια που πρέπει να ξεπεράσεις. Να γίνεσαι συγκεκριμένος και μαχητικός ώστε να ξεπεράσεις αυτό το εμπόδιο που δεν σου επιτρέπει να δεις και να ανακαλύψεις αυτό που έχει ανάγκη η περιέργειά σου, για να σε καταστήσει πιο δημιουργικό, καλλιτέχνη όχι με την έννοια του ψώνιου αλλά του τεχνίτη.

Ή, επί το λαϊκότερο, όπως έλεγε και η γιαγιά μου: ?βρέξε κώλο, φάε ψάρια?. Πράγμα που σημαίνει αν δεν βραχείς, καλή ψαριά δεν θα έχεις. Κι αν δεν έχεις καλή ψαριά, δεν κάνεις καλά τη δουλειά σου. Κι αν δεν βραχείς, τότε κάνεις μόνο το χόμπυ σου.

5.Ανήκετε και είστε ιδρυτικό μέλος της «Ομάδας Πάλσαρ». Με ποια κριτήρια επιλέγετε τα κείμενα τα οποία θα συνθέσετε δραματουργικά και τελικά θα παρουσιάσει στο θέατρο η ομάδα σας;

Τρία είναι τα βασικά κριτήρια:

α) Να σχετίζονται τα έργα με την πραγματικότητα που μας περιβάλλει

β) Να καλύπτουν τις ανάγκες εξέλιξης των μελών του θιάσου και

γ) Να μου αρέσει, φυσικά, το έργο και η ιστορία του και να έχω τη λαχτάρα να αφηγηθώ και να γνωρίσω αυτή την ιστορία που ενθουσίασε εμένα και στο θεατή.

Σε σχέση με το α: Για παράδειγμα, η πρώτη μας παραγωγή, το *Έπρεπε να είχα* του Φραντς Κάφκα που ανέβηκε τη χρονιά που ξεκίνησε ο ορυμαγδός των μνημονίων, βασιζόταν στη ιστορία μιας μικρής πόλης, όπου διοικητής ήταν ένας οικονομικός συνταγματάρχης! Και την εποχή της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα κάναμε ήδη πρόβες στο έργο

Νέοι χωρίς Θεό

του Έντεν φον Χόρβατ, που παρουσίαζε την ανατριχιαστική επιβολή της φασιστικής εκπαίδευσης στα σχολεία της χιτλερικής Γερμανίας.

Σε σχέση με το β: Ο θίασος είναι νέοι κυρίως ηθοποιοί, πρώην μαθητές μου στις σχολές που διδάσκω. Βασικό μου μέλημα είναι να βοηθήσω την περαιτέρω εξέλιξή τους, να εντοπίζω τα πράγματα στα οποία βελτιώνονται και αυτά στα οποία χρειάζεται να δώσουν έμφαση στο μέλλον και έτσι να τους προτείνω τους ρόλους που θεωρώ ότι θα τους βοηθήσουν καλύτερα να προχωρήσουν και να εμβαθύνουν.

6. Ποια ακριβώς είναι η δουλειά ενός θεατρικού σκηνοθέτη; Σε τι διαφέρει από τη δουλειά ενός σκηνοθέτη μιας κινηματογραφικής ταινίας;

Νομίζω ότι είναι δύο αρκετά διαφορετικές τέχνες. Είναι μεγάλες οι διαφορές και αυτό έχει να κάνει κυρίως με τη διαφορετικότητα του μέσου και με τη διαφορά στη διαδικασία παραγωγής.

Ενδεικτικά αν ανέφερα δύο βασικές διαφορές αυτές θα ήταν οι εξής:

α) Η χρήση της κάμερας και η διαφορά των αποστάσεων.

Ο σκηνοθέτης του κινηματογράφου έχει την κάμερα για να οδηγήσει το βλέμμα των θεατών, ενώ ο σκηνοθέτης του θεάτρου την ισορροπία της ενέργειας των ηθοποιών.

Η καθοδήγηση του ηθοποιού είναι εντελώς άλλη, γιατί άλλο είναι να έχεις την κάμερα στο μισό μέτρο και άλλο να έχεις τον θεατή σε απόσταση 5 ή 20 μέτρων. Είναι πολύ διαφορετική η κλίμακα της ενέργειας και της έκτασης του παιχνιδιού που πρέπει να αντλήσεις από τον ηθοποιό.

β) Ο χρόνος των προβών και η σημασία των συνεργατών.

Στο θέατρο, ο βασικός συνεργάτης του σκηνοθέτη παραμένει πάντα ο ηθοποιός. Γι' αυτό οι πρόβες στο θέατρο διαρκούν συνήθως πολύ περισσότερο απ' ότι στον κινηματογράφο. Και ο ηθοποιός πρέπει να προετοιμαστεί για μια διαδικασία επανάληψης που θα παραμείνει δημιουργική και μέσα στις παραστάσεις.

Στο κινηματογράφο, στην πρώτη φάση, βασικός συνεργάτης του σκηνοθέτη είναι τόσο ο ηθοποιός όσο και ο διευθυντής φωτογραφίας, γιατί στον κινηματογράφο είναι άλλη η σημασία της εικόνας στην αφήγηση της ιστορίας. Και στη δεύτερη φάση του, βασικός συνεργάτης είναι ο μοντέρ για την επιλογή του τρόπου με την οποία θα αφηγηθεί η ταινία την ιστορία.

Πολύ γενικά λοιπόν, θα έλεγα κάπως ότι ο σκηνοθέτης στον κινηματογράφο μοιάζει περισσότερο με προπονητή σπρίντερ αθλητών, ενώ ο σκηνοθέτης στο θέατρο με προπονητή αθλητών που τρέχουν 5.000 ή 10.000 μέτρα. Είναι κάτι εντελώς διαφορετικό.

7. Ποια πιστεύετε ότι πρέπει να είναι η σχέση του σκηνοθέτη με τους ηθοποιούς του;

Πρέπει να είναι δημιουργική σχέση ισότιμης συνεργασίας. Πολλές φορές αυτό δε συμβαίνει. Είτε γιατί οι σκηνοθέτες λειτουργούν πατροναριστικά και με μια περίεργη αντίληψη για την εξουσία, είτε γιατί οι ηθοποιοί υιοθετούν έναν παθητικό ρόλο ή μια αντιδραστική αντίσταση χωρίς ευθύνη. Η δουλειά των δύο είναι ισάξια και συμπληρωματική. Καμία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την άλλη. Ο ηθοποιός διαθέτει το χρόνο του για να εμβαθύνει στο ένα (στο ρόλο του) και ο σκηνοθέτης διαθέτει το χρόνο του για να εμβαθύνει στο σύνολο, ώστε να δημιουργηθεί μια ενιαία προσέγγιση.

Αν αναφερόμουν λίγο περισσότερο στην ευθύνη του σκηνοθέτη, θα έλεγα ότι πρέπει να είναι συγκεκριμένος και καθαρός στα ζητούμενά του απέναντι στον ηθοποιό, ώστε να μην του δημιουργεί ανασφάλεια σε σχέση με το ποιες είναι οι είσοδοι που του προτείνει για την προσέγγιση ενός ρόλου. Να σέβεται τη διαδικασία και το χρόνο του ηθοποιού και να μπαίνει στη θέση του, προσπαθώντας να βοηθήσει τις διεργασίες που θα οδηγήσουν στην συγκεκριμένη ερμηνεία και όχι να ζητάει απλώς ένα αποτέλεσμα. Να αναλύει με καθαρότητα την συνολική οπτική μέσα στην οποία εντάσσονται όλες οι ερμηνείες και να φροντίζει τη συνεργασία του και με τους υπόλοιπους συντελεστές (σκηνογράφους,

ενδυματολόγους κ.λπ.), ώστε τα συνολικά στοιχεία της παράστασης να είναι βοηθητικά εφελκυστικά και όχι εμπόδια για τον ηθοποιό. Γιατί, σε κάθε περίπτωση, αυτός που θα είναι πάνω στη σκηνή κάθε βράδυ είναι ο ηθοποιός και πρέπει να προσπαθείς να τους εξασφαλίσεις γόνιμες συνθήκες για την αυτοπεποίθηση και τη δημιουργικότητά του.

8. Ποιες προϋποθέσεις πρέπει να πληροί μια παράσταση για να χαρακτηριστεί επιτυχημένη, κατά τη γνώμη σας;

Να λέει με καθαρότητα την ιστορία του έργου και να έχει επιτύχει ουσιαστική συνύπαρξη των συντελεστών της μέσα σε έναν ενιαίο εκφραστικό κώδικα.

9. Ξεχωρίζετε κάποια από τις δουλειές σας ως την πιο αγαπημένη σας και γιατί;

Αν το σκεφτώ, νομίζω ότι η δουλειά που αγαπώ περισσότερο είναι το *Πολύ Μακριά* της Κάρυλ Τσώρτσιλ. Είναι ίσως το καλύτερο και πιο καλογραμμένο σύγχρονο έργο που έχω κάνει μέχρι τώρα. Επίσης το θέμα του και η πολιτική του διάσταση με αφορούσε πολύ. Πώς μια υποβόσκουσα βία που προσπαθεί να συγκαλυφθεί στο χώρο μιας εξοχικής οικογενειακής κατοικίας φτάνει να γίνει ένας τερατώδης παγκόσμιος πόλεμος στον οποίο συμμετέχουν έθνη, όπως οι Κορεάτες και οι Ολλανδοί, στρατολογημένα ζώα, όπως οι ελέφαντες, οι πεταλούδες και οι σκίουροι, αλλά και στρατολογημένα αντικείμενα, όπως οι καρφίτσες ή τα σπρέι, ή στοιχεία της φύσης, όπως τα ποτάμια και το χορτάρι. Επίσης αγαπώ πολύ αυτή την παράσταση, γιατί, εκτός από την ουσιαστική δουλειά με τους ηθοποιούς ? που είναι πάντα προτεραιότητά μου, υπήρξε μέσα μου ένα προχώρημα ως προς την αξιοποίηση των εικόνων και των συνειρμών που προκαλούν. Και η ζωντανή μουσική εκείνης της παράστασης θεωρώ ότι λειτούργησε καθοριστικά στην παραβολική ποιητικότητα εκείνου του κειμένου.

10. Θεωρείτε ότι ο κάθε θεατής είναι σε θέση να παρακολουθήσει οποιαδήποτε θεατρική παράσταση ή ότι υπάρχουν παραστάσεις οι οποίες απευθύνονται σε κοινό με θεατρική παιδεία και κάποιες άλλες, που απευθύνονται σε ένα πιο ευρύ κοινό;

Όταν μια παράσταση είναι φτιαγμένη με ειλικρίνεια και καθαρότητα, μπορεί να την παρακολουθήσει οποιοσδήποτε, είτε είναι πιο καλλιεργημένος θεατρικά είτε όχι και είτε η παράσταση είναι πειραματική είτε κλασική. Αλλά δεν είναι όλα για όλους και δεν το λέω ελιτίστικά. Οι στιγμές διαφέρουν, τα γούστα διαφέρουν και οι ανάγκες του καθενός

διαφέρουν από στιγμή σε στιγμή. Το βασικό είναι να κάνεις τη δουλειά σου με τον τρόπο που εσύ θεωρείς ότι επιτάσσει η στιγμή σου και η συγκυρία. Και να μην καταβάλλεσαι από την αγωνία της επιτυχίας ή της αποδοχής. Η συνάντηση θα γίνει σε κάθε περίπτωση με όσους είναι συντονισμένοι ή συγκινηθούν από αυτό που παράγεται τη συγκεκριμένη χρονική σύμπτωση. Οι παραστάσεις είναι σαν τους ανθρώπους. Δεν είναι όλοι φίλοι μας και αυτό είναι φυσικό.

11. Ποια είναι η αξία και ο ρόλος του θεάτρου κατά τη γνώμη σας; Γιατί θα μας προτρέπατε να παρακολουθούμε θέατρο όποτε μας δίνεται η ευκαιρία;

Κατά τη γνώμη μου, ο άνθρωπος επινόησε το θέατρο μέσα στην εν κοινωνία ζωή του, γιατί είχε ανάγκη να βρεθεί μπροστά σε μια εικόνα του εαυτού του, να παρακολουθεί τον εαυτό του μέσα από την παραβολή και την απόσταση μιας ιστορίας που θα του επέτρεπε να περικυκλώσει και να προσεγγίσει θέματα και προβλήματα που έχουν σχέση με τη ζωή του. Το θέατρο είναι ένας καθρέφτης της ύπαρξής μας που μας δίνει δύναμη στη ζωή και στην υπεύθυνη συνύπαρξή μας μέσα στην κοινωνία.

Επίσης, η ανάγκη να ακούς ιστορίες είναι συνυφασμένη με την ανθρώπινη φύση. Από μικρά παιδιά μας ενθουσιάζουν τα παραμύθια. Είναι στη φύση μας να ακούμε ή να μαθαίνουμε βλέποντας. Τα παραμύθια των μεγάλων είναι οι θεατρικές παραστάσεις.

Γιατί λοιπόν να μην βλέπεις θέατρο; Σε συνδέει με την παιδική σου αθωότητα και σε κάνει πιο ωραίο άνθρωπο. Τι καλύτερο;

Όσο για το ?ρόλος? και ?αξία?, ας κρατάμε μικρό καλάθι. Πολλές φορές είναι μόνο λόγια που δεν αντιστοιχούν σε τίποτε ουσιαστικό.

12. Είστε δασκάλα υποκριτικής. Τι ακριβώς διδάσκετε στους μαθητές σας; Μπορεί ο καθένας να ασχοληθεί με το συγκεκριμένο επάγγελμα;

Είναι τεράστιο θέμα και πολύ δύσκολο να απαντηθεί. Ενδεικτικά θα αναφέρω τα εξής:

1) Ένα μεγάλο κομμάτι της εκπαίδευσης αφορά την πειθαρχία. Δεν μπορείς να είσαι σκόρπιος όταν κάνεις αυτή τη δουλειά. Το παιχνίδι είναι πολύ σοβαρή υπόθεση. Πρέπει να μάθεις να έχεις την κατάλληλη προετοιμασία και συγκέντρωση. Να μάθεις να εκτιμάς και να διαχειρίζεσαι τον χρόνο. Το θέατρο σχετίζεται άμεσα με τη έννοια της πυκνότητας και της συμπύκνωσης. Αν δεν είναι πυκνά και συμπυκνωμένα τα πράγματα σε μια παράσταση, γιατί να πάει κάποιος να τη δει; Γιατί να πληρώσει για να δει κάτι, που είναι όπως αυτό που βλέπει στην καθημερινότητά του;

2) Κάνω πολλές ασκήσεις που στόχο έχουν να σφυρηλατήσουν την αλληλεξάρτηση, την ομαδικότητα και την παραγωγή κοινού ρυθμού και ενέργειας. Ασκήσεις που προμηθεύουν τη σημασία του άλλου. Αφετηρία της δράσης μας στο θέατρο είναι ο άλλος. Πάντα δρούμε γιατί έχουμε ανάγκη να καταφέρουμε κάτι πάνω σε κάποιον άλλο. Ακόμη και η αναπνοή μας υπάρχει και λειτουργεί σε σχέση με τον άλλον. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, πώς επηρεάζεται η αναπνοή σας όταν είστε θυμωμένοι ή ερωτευμένοι με κάποιον. Και

3) ασκήσεις που αναδεικνύουν τη σημασία της ακρίβειας και του συγκεκριμένου. Η φαντασία τροφοδοτείται από το συγκεκριμένο όχι από την γενικότητα του περίπου. Αλλιώς δεν είναι φαντασία αλλά περιστασιακή τυχαιότητα. Και ο αυτοσχεδιασμός για να λειτουργήσει ως εργαλείο χρειάζεται οργανωμένο πλαίσιο αλλιώς γίνεται ένα πρόσχημα νομιμοποίησης του φλου και της τεμπελιάς.

Ως προς το δεύτερο, δεν έχω απάντηση. Ξέρω ότι θεωρώ ανεύθυνους τους ανθρώπους που μετά από 15 λεπτά οντισιόν στις εξετάσεις μιας δραματικής σχολής ή από το αποτέλεσμα μιας ερασιτεχνικής παράστασης αποφαινόνται με βεβαιότητα αν κάποιος ?κάνει? ή ?δεν κάνει? γι' αυτή τη δουλειά. Διδάσκω 17 χρόνια τώρα και έχω δει να γίνονται εντυπωσιακές μεταμορφώσεις και προς το καλύτερο και προς το χειρότερο. Για μένα πάντα στον πυρήνα της εκτίμησής μου βρίσκεται η επιθυμία και η σκληρή δουλειά.

13.Ως μαθήτρια, συμμετείχατε ενεργά σε θεατρικές ομάδες του σχολείου σας. Τι πιστεύετε ότι κερδίζουν οι μαθητές από τη συμμετοχή τους σε τέτοιου είδους δραστηριότητες;

Νομίζω ότι πρωταρχικά αυτό που κερδίζουν είναι δημιουργικότητα και χαρά. Αν καταλάβεις όμως ότι η χαρά είναι κάτι που πρέπει γενναιόδωρα να ξεπληρωθεί, αν καταλάβεις ότι σε

αυτή τη χαρά πρέπει να δώσεις κάτι πίσω ως αντίδωρο, τότε μπαίνεις στις ουσιαστικές περιοχές. Και αυτό που κερδίζεις είναι να συνειδητοποιήσεις τη σημασία του άλλου για την δική σου πληρότητα. Την ομαδικότητα και την αλληλεξάρτηση ως βασικούς φορείς δημιουργικότητας. Τον σεβασμό ως βασική προϋπόθεση συνύπαρξης. Οι άνθρωποι, σε ένα τέτοιο πλαίσιο, καταθέτουν τους ψυχισμούς τους και τη φαντασία τους. Είναι πολύ ευαίσθητα πράγματα και μπορούν εύκολα ? από ανασφάλεια ή φόβο ? να μπουνε στο καβούκι τους. Αν το καταλάβεις αυτό, έστω και στο ελάχιστο, γίνεσαι πιο υπεύθυνος, αρχίζεις να ακούς καλύτερα και καταπολεμάς τον βλακώδη εγωισμό που νομίζεις ότι σου δίνει δύναμη. Δύναμη σου δίνει ο άλλος, όχι το εγώ σου.

14. Τι θα λέγατε σε κάποιον έφηβο που ενδιαφέρεται να ασχοληθεί επαγγελματικά με το χώρο του θεάτρου τη σημερινή εποχή;

Αν πραγματικά το επιθυμεί και το έχει ανάγκη, να το κάνει χωρίς δεύτερη σκέψη. Σε σχέση με την επιθυμία όλες οι εποχές είναι ίδιες, είτε οι φαινομενικά πιο εύκολες είτε είναι φαινομενικά πιο δύσκολες. Αλλά να ξέρει ότι επιθυμία σημαίνει λαχτάρα για δουλειά, δουλειά και δουλειά. Είναι απαιτητικό να κάνεις αυτή τη δουλειά. Πρέπει να βγεις από την περιοχή του αυτονόητου και του φυσικοφανούς. Να γίνεις δημιουργός, αντιμετωπίζοντας πρακτικά προβλήματα πλαστικότητας και αντίστασης. Στους άλλους καλλιτέχνες είναι πιο προφανές αυτό που λέω (στο ζωγράφο, στον μουσικό, στον γλύπτη αντιστέκεται το πινέλο, η χορδή, το μάρμαρο). Στο θέατρο είναι πιο δύσκολο αλλά και πιο συναρπαστικό γιατί ως τέχνη είναι πιο κοντά στη ζωή. Πρέπει να επινοήσεις την αντίσταση του υλικού στο σώμα σου και στη σκέψη σου, ενώ κάνεις πράγματα που - φαινομενικά ? κάνουν όλοι κάθε μέρα!

Ευχαριστώ για τις ερωτήσεις σας.

Σας εύχομαι ό,τι καλύτερο και είμαι στη διάθεσή σας για οτιδήποτε άλλο χρειαστείτε από μένα.

Σας χαιρετώ ,

Βίκυ

Συνέντευξη της Βίκυς Γεωργιάδου

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 11 Ιανουάριος 2016 11:36 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 11 Ιανουάριος 2016 11:43

Τις ερωτήσεις της συνέντευξης επιμελήθηκαν οι μαθήτριες :

Ζωϊτοπούλου Σοφία

Μιχαηλάκη Λουΐζα

Κοκονάκη Φωτεινή

Παπαδημητρίου Ελένη

Συνέντευξη της Βίκυς Γεωργιάδου

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 11 Ιανουάριος 2016 11:36 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 11 Ιανουάριος 2016 11:43
